

Donna Donna

Theater

Door Orkater.

Tekst: Peer

Wittenbols.

Regie: Lidwien

Roothaan. 9/11,

Toneelschuur,

Haarlem. Tournee

t/m 13/1.

Orkater presenteert met *Donna Donna* **een naakt, poëtisch portret over de rauwheid van rouw en de tactloosheid van troost.**

Toneelschrijver Peer Wittenbols is prachtig op dreef.

En dan slaat op driekwart van *Donna Donna* de ontroering toe. Niet door een zinnetje, dialoog, oogopslag of beweging, maar door het decor. Al die tijd hebben haar spulletjes boven het podium gehangen, roerloos, uit het lood. Tassen, paraplu's, tafels, stoeltjes. Niets staat meer op zijn plek sinds de 20-jarige Donna heeft gehoord dat haar verloofde is vermoord tijdens een missie in oorlogsgebied.

Verser kan rouw bijna niet zijn. 'Hij zal mij nooit meer proeven', trilt ze na een beet op haar tong. Haar moeder Pam en stiefmoeder Coco maken het haar niet makkelijk met hun schutterige, goedwillende manier van troosten. De grote afwezige is (naast de dode) Donna's vader: een heimweezieke Italiaan.

Orkater presenteert met *Donna Donna* een naakt, poëtisch portret over de rauwheid van rouw en de tactloosheid van troost. Toneelschrijver Peer Wittenbols is prachtig op dreef met uitspraken waarin geëmotioneerde vrouwen even menselijk als bot kunnen zijn. Yara Alink balt als Donna die pijn samen in haar trillende lijf. Lieke-Rosa Altink reddert en schippert als de te betrokken stiefmoeder Coco. En Ria Marks maakt van de afgewezen maar weer verliefde moeder Pam een blonde furie in bloemetjesjurk.

Soms biedt alleen nog rondrennen en rondtollen een uitweg voor alles wat onder hun dekseltjes kolt, in een sterk choreografische regie van Lidwien Roothaan. Drie mannen maken muziek: ze krassen, trommelen, trompetteren en rekken tonen op. Niet om te troosten - onmogelijk. Wel om *Donna Donna* op te tillen tot een requiempartituur voor rouw.

Annette Embrechts

